

מסורת הש"ס

(א) [לקמן כה:] (ב) [נזכרים קיד.
וש"נ], (ג) יצמות פג: לקמן ח.
בכורות מב, (ד) [לעיל י: וש"נ],
(ה) [חולין נח. וש"נ],

הגהות הב"ח

(א) גב' אין ממירין צהן וואי
צולדי:

הגהות הגר"א

[illegible]

רבינו גרשום

לא עבד תמורה: חלה נולדי כהן.
דנין מחטא. קא סלקא דעמך דבמפרש
 זמנה מעוברת עסקין דלי' במפרש
 ריקניה ונתעברה דכולי עלמא מי
 הוציל ומנח אימינה הוה דקדיש
 חולין הוה דוולדי קדשים דבוויימן הן
 קדשים כשהן נולדין ולא במעי אמן;
מאי לאו סנאי. הוה. דלתנא קמא
 קדושה חלה על ימי האזרין ממנח
 עממן כשהיא מעוברת בשעת הקדש
 קדיש לנאמרי דלא כוולדי קדשים הוה
 ולתנא במרא אין קדושה חלה עליו
 אלא ממנח אמו וכשאר ולדי קדשים
 הוה דבוויימן חתני קדשי. ולהכי
 נקט חי רבותא קא משמע לן דלא
 אמרי' הוציל וחי הוה הוויימן חשבי
 ליה ואפילו לתנא במרא ליקדש ממנח
 דאמו כשאר ולדי קדשים קא משמע לן
 דהוציל ולא כלו חשבי לאו הוויימן
 הוה: לא. במפרש כהמה מעוברת
 לא איירי הכא כלל אלא כבהמה קדשים
 שנתעברה ובהא פליגי תנא קמא
 יטו סבר ולדות קדשים דבוויימן הן
 קדושין כשהן נולדין הן קדושים ולא
 במעי אמן: דבוויימן. לינשא דקרא
 נקט לאיתרבו ולדות מינייה דכתיב
 (דברים יג) רק קדשין אשר יין כן אלו
 ואין ואמר מר אשר יין כן אלו
 הוולדות בפרק שני דבכורות (דף
 יד:.) ואיבעי' אימא חד סנא הוה.
 הן תרמי מתמימא ודכולי עלמא מי
 קדושה חלה על העוברין לאלתר כר'
 יוחנן וכן דקמי' דלא קדיש עובר
 במקדיש כהמה ואח"כ נתעברה
 דוולדי קדשים דבוויימן הן קדושים
 והאי דקמי' דקדיש וולדי לא לאלתר ולא

הוא כשאר ולידי קדשים דעובר לאו ירי
לא קדושין בתמורה. שם חז"ל חולין
בתמסין ואפילו תמורה שחלה על צבלי
ובל שכן אם הקדשים ממשי אינן
לעשות תמורה אם חז"ל קדושין והמכר

מפרש היכי משכחת לה דליהוי לז קדור
זי אסא מואל. שיהי הן קדושים ושלולאי
במקדוש ולו. במעמי אמו דחילה עליה כ
בקרבנות (לקמן דף פ.). לז כלאים וטומא
קדים עובר מדמתם במקדש עובר ו
קמייתא קדושת הגוף ועציד ממור

להלן אפי' בחולין בדאמרינן אבל ללאים וטומטום ואנדורניוס יא אתה מוצא בקדשים דקריש
הווי' להו שנת הכושר מעולם דמשעת ציריה נפסלו נעשר ללאים וטומטום ואנדורניוס (אל
אמא מוצא אלא בורלות קדשים וכי' יהודה דאמר הולד ערשה המורה: **ואין חולין דלא קריש**
לדמים משום דבעלי מומין ניהו אלא בעוברי אחריני ערשה אחריני ניהו קריש
אמא אביי באתם במעי הממין כו' לדגיל:

(א) נראה דל'ל ובתראה דהקדישה ולצסוף נמעברה וכו'.

א. כ'ו'. כלומר מקדישין אבר
שמעטין האי וממירין צהן
אבר לחודיה אלא למיפשט
א. מ'י למימר וממירין צהן

[א] הכי קאמר מקדיש
 [ב] אבל לא ממירין
 שקדשו במעי אמן אי
 קדשים במעי אמן ה
 הא אבראי עבדי ו
 עושין תמורה הא מנ
 יהודה אברין מי קד
 ליה האומר רגלה ש
 אמר ליה הכא [ג] במא
 אותה טרפה לימא
 החטאת ומצא בה ב
 "אינה נאכלת אלא ל
 אלא לפני מן הקל
 ליום [ד] אחד ותניא
 "עשאל" דלל איה

מאי לאו תנאי היא
על עוברין ומר סבר
עוברין לא הני תנאי ב
ולדתי קדשים בהויית
אומא חד תנא הוא
במקדש בהמה ואח"כ
שהקדישה מעוברת ו
אומר כלאים ומרפ
ואנדרוגינוס לא קדושין
שמואל ילא קדושין
יח[לעשות] תמורה ור
שאינן קדושין היאך
אלא במקדיש בהמה
במקדיש ולד ויצא
ולד אמרי בתם כמע
נמי מודי דקדיש לא
בעלת מום בר פדא
מקדושין קדושת ד
ורבי יוחנן סבר הני
היא דלא מיקדשא
אחרינא אבל כלא
אי אתה מוצא אלא
יתודה שהיה אומר ד
הוא דלא קדשי גופי
קדושין אמר אביי ר
הכל קדיש גופיה אלא
מום דבר פדא סבר
קדיש גופה איהו נמי
יוחנן סבר עובר לאו י
לא קדשה לגופה ולד
יוסי והלא במקדשין

מו לא כשהקדישה מעוברת:
מירן צצהמת קדשים אינס
מין קצועין אינה חלה עליהן
ן: לא ואין מקדישין. אחר
ת חולין בהן. ורבי לא מאיר

אחרי שכן אינן קדושין בשם
 ד' למיתני לא מקדישין אלא ב
 ה מיד והדר יא' דרך דופן:
 ואנדרוינוס אי אסא מואל
 דרך דופן דהאי הוא דלא
 ליכא לתרוצי קדושת דמיס

בוולדי קדשים בעוברי קדשים דהני לא קדשו אלא אגב אימיהו להכי קאמר אי ניהו. אלא אגב אימיהו דלא קדישי אלא אפי' במעי אימן חולין וקשיא לבר פדא

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

מזל מצי' ר' יהודה היא. יש ספרים גרסין אי' ר' יהודה רש"ש
היכי מתוקמה דקמתי ולא אצרינ לחולין בשלמים דקדש
דמשמע תמורה הוא דלא עבדי אצרינ לבהמה דלחול קדושה תמורה
על כל גוף הבהמה משום אצרינ דשמימי בשלמים לא חיקאש
קדישי אצריס בתחילת הקדש

הקדש^א ואבר^ב אחד פשטה קדושה
בכולה דהא מנא דמתני' האי קברא
אית ליה^א מה^ב מדקמסדר ליה והלא במוקדשין
האומר רגלה של זו עולה כולה עולה
מכלל דמודה תנא קמא בתמילת
הקדש דפשטה בכולה ור' שמעון הוא
דהוי בר זוגיה דרבי יוסי לקמן בצרייתא
ואמר בתמילת הקדש כולה עולה
ואשמועינן בתמורה דלא אי משום
דדריש בהמה צבהמה אי משום
דמקיש תמורה למעשר בסיפא דפירקין
מה מעשר קרבן יחיד כו' ומההיא
היאבא גופא ליק' מה מעשר אינו
ניקט בצברים אף תמורה אינה נוהגת
באיברים והכי אמרינן בפרק צבהמה
המקשה (חולין דף סט:) דאי רבי יהודה
האמר לקמן בצרייתא דלא פשטה
קדושה בכולה הכא במאי עסקינן
דדייקין הא שלא ע"י תמורה קדשה
כל הצבהמה ע"י אבר אחד כגון
שהקדש אבר שהשמה תלויה בו
דאמר' לקמן מודה ר' יהודה דבצר
שיעשה אותה טרפה כגון אם הקדש
אחת מרגליה מן הארכובה ולמעלה
הרי כולה עולה ובתמורה (סו' טז) לא
דדרש' צבהמה צבהמה ע"כ לשון
רש"י ונראה דלין קריין לגרוס כל זה
דמשמע דאמר מטעם קמסדר ליה
ר' יוסי והלא במוקדשין כולה
מכלל דמודה תנא קמא בצפ' צבהמה
המקשה (ג"פ) יש לשון אחר דרבי יוסי
אדנפשיה קמסדר אצל מנא קמא
פליג עליה אפילו בתמילת הקדש
ואם כן איכא למימר דרבי יהודה
היא: **הכ"ז** קאמר מקדשין איברין
ובפיריין. קו גירסת רש"י וריל' אל
פשטה קדושה בכל הצבהמה ע"י
קדושת צבהמה ממירין בכל הצבהמה
אצל אבר אבר זה של חולין תהא

הוא קדוש ^[1] לישנא וטובטום ואגדרוגינום גלדי קדשים ^[2] וזכרבי עושה תמורה הלין אבל עוברין אחרים במעי תמימה דברי פלוגי ^[3] במעי בעלת יוין דאימיה ^[4] נמי לא קדיש אלא לדמי רבי אמור הוא ואע"ג דאימיה לא קדיש לגופיה: א"ר וזמר רגלה של זו כוי: תנו

וַיִּתְּרָם מִלִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּשִׁחִיתָם אֹתוֹ פָּרָק בְּהֵמָּה הַמִּקְשָׁה (חולין דף ע"ז:).

ששת הגוף מהיכן יחו הן מקדישין ועושין תמורה והא עץ בעלמא ניהו:
 וידיע בהמה ואח"כ נטרפה זו והאי קדושה היא דקדש הקדשה את מוהה:
 הני אינטיך למימר לאין מקדישין. וסיפא דמילתא מפרש בפרק יש
 בולדי קדשים. שנתעברה להמן בזמנת קדשים לאחר הקדשה אלמלא
 יש לה לרפיה למעד תמורה הלא יא' דרך דופן קדש בקדושה
 ואי קדושה דמיא לא הוה עבד תמורה אפילו יא' דרך רחם:

[illegible]

קובצת
מקור: דמורה ר' יהודה וה"ק והלא במקדשין לדידי ולדידכו נמי בדבר שהנשמה תלויה בו ומדידת ב
מ' ד"ה ומצא בן ד' חז. דאי בן חמש הוי ליה כלו כדשוי בבמה ואינו ניתן בשחיטת אמו לר"מ דאם

עין משפט
גר מצוה

צו א ב מיי פ"ד מהל' תמורה
הל"ג:
צו ג ד מיי פ"א שם הלכה י"ז:
צו ה מיי שם פ"ד הלכה ט
ופט י"ז מהלכות מעשה
הקרבנות הלכה ח:

מזמור רע"י

[illegible]

שינויי נוסחאות

[illegible]

ימים (ש"ח) **לפ** תחת שלימה זו
דין מכה: וכ"י אחר על האזנים
דשים במעי אמן הן קדושים
מקדישין לעשות בהמה אחרת
הני הד"א (צ"ק) **לו** דכלאים
ב, **מא** צ"ל מדקמהדר ליה רבי
כבר (צ"ק) **מה** צ"ל לר' מאיר.

מכאן נמצינו כי תורה כן. תורה: תוס'.